

Arrest

nr. 67 394 van 28 september 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 1 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. RIAD *loco* advocaat E. SCHOUTEN en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Het door verzoeker niet-betwiste asielrelaas, zoals weergegeven in de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Tarakhel (provincie Kabul) afkomstig te zijn. U behoort tot de Kuchi-bevolking. Volgens uw verklaringen had uw familie gronden net buiten het dorp Chaman Tarakhel. Jullie kenden problemen met mullah T. (...), een machtig persoon die voor de Afghaanse overheid werkt. Hij nam ongeveer twee jaar geleden de gronden die jullie toebehoren af en verkocht ze aan een persoon uit Herat. Uw vader, die tevens jullie clanleider was, ging hiertegen klacht indienen bij de politie. T. (...) kwam dit te weten en ongeveer een jaar en twee maanden geleden werd uw vader vermoord. Na de dood van uw vader werd u uitgekozen als ‘chef’ van het dorp. Een maand na de dood van uw vader werd u gearresteerd door de mannen van T. (...). U werd meegenomen naar het

politiekantoor van het district. Gedurende vijf dagen werd u daar opgesloten. Daarna werd u nog eens vijf dagen opgesloten in het huis van T. (...). Geregeld werd u geslagen. Men maakte u duidelijk dat u het land binnen de tien dagen moest verlaten. Toen u vrijkwam dacht u na hoe u uw gronden kon terugkrijgen. Op een dag werd u beschoten door T. (...) en zijn mannen. U ontsnapte nadien nog een tweede keer aan de dood. U zag geen uitweg meer en besloot Afghanistan te verlaten. Uw oom zocht een smokkelaar die uw reis regelde. Via Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk kwam u op 31 maart 2007 aan in België. Op 2 april 2007 ging u zich aanmelden bij de Belgische asielinstanties en vroeg u asiel aan. Op 17 juli 2007 weigerde het Commissariaat-generaal u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbewistingen bevestigde op 24 januari 2008 de beslissing van het Commissariaat-generaal. Uw beroep voor de Raad van State werd op 8 april 2008 verworpen.

Blijkens het vonnis van de rechtbank in eerste aanleg van het gerechtelijk arrondissement van Antwerpen van 15 juli 2010 werd u in België veroordeeld tot een hoofdgevangenisstraf van drie jaar en een geldboete van 3000 euro wegens mensensmokkel en het lidmaatschap van een criminele organisatie. De feiten waarvoor u veroordeeld werd moeten beschouwd worden als een ernstig misdrijf. Uw tweede asielaanvraag werd op 23 augustus 2010 niet in overweging genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken.

U verklaarde zich een derde maal vluchteling op 14 oktober 2010. U nam deel aan een hongerstaking. U legt geen documenten neer ter ondersteuning van uw derde asielaanvraag.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel wordt de schending ingeroepen van van artikel 1 van de Conventie van Genève samengelezen met artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht zoals bedoeld in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het beginsel luidens welk elke administratieve beslissing gesteund moet zijn op in feite juiste en in rechte pertinente motieven, van het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

2.1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt, wat de weigering van de vluchtelingenstatus betreft, als volgt :

“Uw eerste asielaanvraag werd door het Commissariaat-generaal afgewezen omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw asielmotieven en omdat het district Deh Sabz van de provincie Kabul niet beschouwd werd als gebukt gaand onder een gewapend conflict met een reëel risico voor burgers op ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld. U brengt geen documenten aan in uw derde asielaanvraag en u brengt inhoudelijk geen wijzigingen aan in uw asielrelaas.

Daar u geen elementen aanbrengt kan u de twijfel die bij uw eerste asielaanvraag geformuleerd werd aangaande de geloofwaardigheid van uw asielmotieven niet weerleggen. U bent er bijgevolg niet in geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie geloofwaardig te maken.”

2.1.3. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

2.1.4. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.1.5. Verzoeker stelt dat de motivering van de bestreden beslissing niets stelt over zijn veroordeling door de correctionele rechtbank dd. 15 juli 2010 maar enkel vermeld wordt in het onderdeel 'feiten'. Gezien de volle rechtsmacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wenst verzoeker met betrekking tot deze veroordeling te stellen dat zijn aandeel in de zaak eerder gering was en is van mening dat dit feit niet als een ernstig feit in de zin van artikel 1F c van de Conventie van Genève kan beschouwd worden. In elk geval is het zo dat, zelfs indien de Raad zou oordelen dat verzoeker dient uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus, er toch dient onderzocht te worden of hij een objectief risico loopt bij een terugkeer naar Afghanistan.

Verzoeker voert verder aan dat zijn relaas wel degelijk onder de Vluchtelingenconventie valt, aangezien hij deel uitmaakt van een sociale groep, met name slachtoffers van een grondconflict en deel uitmakend van een etnische minderheid. Verzoeker verwijst naar een rapport van december 2010 waarin het UNHCR bevestigt dat leden van etnische minderheden, zoals hij zelf, Kuchi zijnde, in Afghanistan een verhoogd risico lopen op dergelijke grondconflicten.

2.1.6. Opdat een middel ontvankelijk zou zijn, volstaat het niet dat een geschonden geacht rechtsbeginsel wordt aangehaald, maar moet ook genoegzaam worden toegelicht hoe de aangevochten akte dit beginsel heeft miskend (RvS 11 april 2008, nr. 181.967). Verzoeker voert de schending aan van het vertrouwensbeginsel, doch zet op geen enkele wijze uiteen op welke wijze de bestreden beslissing deze bepaling met de voeten zou treden, zodat dit middelonderdeel niet ontvankelijk is.

2.1.7.1. De Raad stelt vast dat verzoeker onderhavige asielaanvraag opnieuw steunt op het door hem voorgehouden asielaanvraag voorgehouden bij zijn eerdere asielaanvraag. Dit initieel voorgehouden asielaanvraag werd door verwerende partij bij beslissing van 17 juli 2007 ongeloofwaardig bevonden waardoor aan verzoeker de status van vluchteling werd geweigerd.

Bij het beroep tegen deze beslissing oordeelde de Raad in het arrest nr. 62 333 van 24 januari 2008 eveneens dat aan het voorgehouden relaas volstrekt geen geloof kon worden gehecht waardoor aan verzoeker voormelde status werd geweigerd. Het beroep bij de Raad van State werd op 8 april 2008 niet toelaatbaar verklaard. De kracht van gewijsde van het arrest van de Raad omvat de vaststelling dat het initieel voorgehouden asielaanvraag van verzoeker ongeloofwaardig is. De Raad is gebonden door het gezag van gewijsde van dat arrest. Verzoeker kan de mogelijkheid om een volgende asielaanvraag in te dienen niet aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen de definitieve beslissing inzake zijn eerdere asielaanvraag (RvS 15 september 2004, nr. 134.977). Immers, eens hij een beslissing heeft genomen over een bepaalde asielaanvraag, heeft de Raad, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput. Bij een beoordeling van een latere asielaanvraag mag hij derhalve niet opnieuw uitspraak doen over de eerdere asielaanvraag. Met andere woorden : de Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in arresten met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). In het kader van het onderhavige beroep kan enkel worden geoordeeld of de nieuwe gegevens van aard zijn om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas voorgehouden bij zijn eerdere asielaanvraag te herstellen.

2.1.7.2. Samen met de verwerende partij in de bestreden beslissing, kan worden vastgesteld dat verzoeker in het kader van zijn derde asielaanvraag geen nieuwe documenten bijbracht en ook geen inhoudelijke wijziging aanbracht in zijn asielaanvraag. Verzoeker verzet zich niet tegen deze vaststelling, doch beperkt zich er in zijn huidige verzoekschrift toe te verwijzen naar een rapport met betrekking tot de etnische minderheden en de specifieke problematiek van de grondconflicten. Evenwel doet een algemene verwijzing naar een bepaalde situatie in het land van herkomst, noch een verwijzing naar het feit dat verzoeker deel uitmaakt van een etnische minderheid geen afbreuk aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van het asielaanvraag. Noch een loutere algemene verwijzing naar een aantal vaststellingen van UNHCR, noch een verwijzing naar het deel uitmaken van een ethnische minderheid die verzoeker kwalificeert als een sociale groep, volstaan immers aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond, hetgeen *in casu* niet het geval is.

2.1.8. Voorts maakt de verwerende partij, zoals verzoeker zelf stelt, geen gewag van een uitsluiting van de vluchtelingenstatus en zal blijken dat de Raad evenmin zal overgaan tot een dergelijke uitsluiting

zodat zijn argumentatie desbetreffend niet relevant is in het kader van het onderhavige beroep, zo evenmin het bij het verzoekschrift gevoegde vonnis.

2.1.9. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de verwerende partij de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn derde asielaanvraag toe te lichten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De verwerende partij heeft zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.1.10. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. De motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus luiden als volgt :

“U vraagt de subsidiaire bescherming op basis van de veiligheidssituatie in het district Qarghai van de provincie Laghman. Er dient allereerst opgemerkt dat u tijdens uw eerste asielaanvraag liet uitschijnen dat u zich met uw familie in dorp Tarakhel van het district Deh Sabz vestigde toen u vijf jaar oud was en u het grootste deel van uw leven vervolgens in deze regio doorbracht (CGVS 26/6/2007 p.5). Nu klinkt het plots dat u in de warme maanden in Deh Sabz verbleef en daarna voor de koude maanden terugkeerde naar Laghman (CGVS p.2,3). Ook in deze laatste voorstelling van uw verblijfplaatsen in Afghanistan kan er gezien uw verblijf in Deh Sabz en uw landbezit aldaar redelijkerwijs vanuit gegaan worden dat u zich in Deh Sabz kan vestigen bij terugkeer naar Afghanistan. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan dient bijgevolg de veiligheidssituatie in de provincie Kabul, meer bepaald in het district Deh Sabz, te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie SRB “Afghanistan – Veiligheidssituatie in Centraal Afghanistan (Parwan, Wardak, Panjshir, Logar, Kapisa, Bamyán, Daykundi en Kabul)” dd. 27 augustus 2010, updated 20 januari 2011) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden en in de zuidoostelijke regio. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio’s in Afghanistan vastgesteld.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat in de provincie Kabul een aantal zuidelijke en oostelijke districten te maken hebben met aanwezigheid en activiteiten van AGE’s. In 2010 meldde ANSO dat de activiteiten van AGE’s in de provincie Kabul veel beperkter zijn dan in andere provincies. Voor Deh Sabz wordt geen melding gemaakt van noemenswaardige incidenten.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 17 december 2010 in rekening genomen. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico’s voor Afgaanse burgers werd door het UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. Het UNHCR beoordeelt de veiligheidssituatie in het licht van volgende indicatoren: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen. Rekening houdend met die indicatoren besluit het UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit deze regio’s mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio’s te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats.

Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van uw regio een complementaire vorm van bescherming te bieden.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht zouden werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in uw regio.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien bovenvermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Deh Sabz actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.”

2.2.3. Verzoeker doet gelden dat nooit werd betwist dat hij een Kuchi is, en dat Kuchi's nomaden zijn die zich verplaatsen naargelang het seizoen. Het is dus onzinnig, zo stelt hij, dat de verwerende partij stelt dat hij nooit zou gezegd hebben nomadisch te hebben geleefd. De verwerende partij ontkent ook niet dat hij heeft gesteld dat hij zich geregeld zou verplaatsen, nu wordt gesteld dat hij “het grootste deel” van zijn leven heeft gewoond in Deh Sabz. Hij verklaart formeel dat hij wisselend woonde in het district Deh Sabz in de provincie Kaboel en in de provincie Laghman, omwille van het feit dat hij Kuchi is en zijn familie gronden had in beide gebieden. Verzoeker kan niet terugkeren naar het district Deh Sabz (provincie Kaboel) aangezien het daar is dat mullah Tarkhel hun gronden in beslag heeft genomen en hij daar geen familiaal netwerk meer heeft daar niemand van zijn familie er nog woont en zijn ouders overleden zijn. In de provincie Laghman, waar hij een zeer groot deel van zijn leven heeft doorgebracht, meer specifiek in het district Qarghai, woont nog een zus van verzoekers moeder. Maar deze provincie wordt in zijn geheel als gevaarlijk beschouwd door het Commissariaat-generaal en hiervoor wordt de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. Het UNHCR stelt, aldus verzoeker, dat, om iemand terug te sturen naar zijn land van herkomst, het onderzoek op een individuele wijze moet worden gevoerd, hetgeen *in casu* niet het geval is.

Voorts oppert verzoeker nog dat de veiligheidsanalyse van het CGVS, regio per regio, problemen stelt vanuit juridisch en geopolitiek oogpunt. Vanuit juridisch oogpunt stelt immers het artikel in de Vreemdelingenwet met betrekking tot de subsidiaire bescherming “*wanneer er een risico bestaat bij terugkeer naar het land van herkomst*”, niet naar een bepaalde regio. Deze onderverdeling naar regio's toe is niet wettelijk voorzien.

Vanuit geopolitiek oogpunt is het tegengesteld aan de realiteit, zo stelt verzoeker, om te stellen dat de regio van Qargai veilig is. Iedereen gaat immers akkoord met het feit dat het conflict elk jaar ernstiger wordt, met steeds meer burgerslachtoffers, en dat de situatie erg volatiel is. Beweren dat bepaalde districten onveilig zijn en naburige districten veilig, zou suggereren dat de taliban en de regeringstroepen immobiel zijn, zo meent hij, terwijl de ene dag de aanvallen plaats hebben op een plek en de dag erop een paar kilometer verder. Bovendien zijn er districten waarvan de verwerende partij 6 maanden geleden nog zei dat ze veilig waren, die nu als gevaarlijk worden beschouwd.

Verzoeker meent dat het enige adequate antwoord op een dergelijke gewelddadige situatie het toekennen is van een veralgemeende subsidiaire bescherming. Hij verwijst naar de website van het Ministerie van Buitenlandse zaken van Frankrijk, waar een kaart is terug te vinden waarop alle regio's staan waarvan het absoluut is afgeraden om erheen te reizen: alle Afghaanse regio's zijn erop terug te vinden, zo stelt hij. Volgens verzoeker moet het statuut van subsidiaire bescherming worden toegekend, los van deze onderverdeling in regio's die arbitrair is.

Ten slotte, wat betreft de strafrechtelijke veroordeling van verzoeker, stelt hij, dat in de Belgische wet de subsidiaire bescherming de niet-terugleidingsclausule heeft vervangen, die werd toegekend zelfs in geval het asielrelaas niet geloofwaardig was. Het doel was aan de bevoegde minister een advies te geven over het objectief risico wanneer hij moest oordelen over het al dan niet afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten naar het land van nationaliteit. De asielinstanties moeten zich dus baseren op een objectief risico en niet op de persoonlijke aspecten van de asielaanvraag. De instanties vervullen hun wettelijke taak niet, en de bestreden beslissing schendt dan ook artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, door het statuut van de subsidiaire bescherming te weigeren aan verzoeker.

2.2.4.1. Uit artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet dient afgeleid te worden dat regionale verschillen omtrent de veiligheidssituatie in het land van herkomst wel degelijk in aanmerking dienen genomen te worden bij de beoordeling voor het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade. Uit artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is, indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Er wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt,

heeft de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming ten aanzien van de regio waarvan verzoeker stelt afkomstig te zijn, wel degelijk een wettelijke basis.

2.2.4.2. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Elke aanvraag voor subsidiaire bescherming moet individueel worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een risico op ernstige schade loopt.

2.2.4.3. Ten aanzien van het gestelde in de bestreden beslissing, met name dat, gezien verzoekers verblijf in Deh Sabz en zijn landbezit aldaar, er redelijkerwijze van kan worden uitgegaan dat hij zich aldaar kan vestigen bij terugkeer naar Afghanistan, erkent verzoeker dat hij wisselend woonde in het district Deh Sabz in de provincie Kaboel en in de provincie Laghman, omwille van het feit dat hij Kuchi is en zijn familie gronden had in beide gebieden. In de motieven van de bestreden beslissing wordt ook uitgegaan van deze situatie, zodat de eventuele voorafgaandelijke opmerkingen met betrekking tot verzoekers verklaringen overtuigend zijn en het desgevallend gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming.

Verzoeker doet gelden dat hij net heeft uitgelegd dat hij niet kan terugkeren naar Deh Sabz omdat het daar is dat mullah T. hun gronden in beslag heeft genomen. Evenwel dient te worden vastgesteld dat, in zoverre verzoeker zich voor zijn verzoek tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beroept op elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielaanvraag, zoals *in casu*, herhaalt de Raad dat werd besloten tot de ongelooftwaardigheid ervan. Bijgevolg kan verzoeker zich niet langer baseren op de elementen die aan de basis van zijn aanvraag liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, noch om aannemelijk te maken dat hij zich niet zou kunnen vestigen in Deh Sabz. Verzoekers loutere bewering dat hij aldaar geen familiale banden meer zou hebben, en dat hij om die reden niet aldaar zou kunnen verblijven, is een blote bewering zonder meer, die aan het voorgaande geen afbreuk doet.

2.2.4.4. Uit het voorgaande blijkt dat de verwerende partij genoegzaam kon overgaan tot de beoordeling van de veiligheidssituatie in de provincie Kabul, district Deh Sabz, teneinde de nood aan bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te beoordelen.

Uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de ANSO in 2010 meldde dat de activiteit in de provincie Kabul verwaarloosbaar is ten opzichte van andere gebieden in het land, dat de AGE's (antiregeringselementen) hun focus van de provincie zouden hebben weggenomen en hun strategieën op andere regio's zouden hebben gericht en dat gedurende verschillende maanden operaties werden verricht, ook in het district Deh Sabz, met als doel het arresteren van AGE's (Subject Related Briefing –“Afghanistan-Veiligheidssituatie in Centraal Afghanistan (Parwan, Wardak, Pansjir, Logar, Kapisa, Bamyan, Daykundi en Kabul)” van 27 augustus 2010, updated 20 januari 2011, p 18). Op basis van deze informatie concludeert de verwerende partij dat er voor burgers in het district Deh Sabz actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in dat district geen reëel risico op ernstige schade is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker is het niet eens met deze beoordeling en meent dat gezien het dynamische karakter van het conflict, Afghanistan in zijn geheel als onveilig moet worden beschouwd en op veralgemeende wijze de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend. Hij brengt evenwel geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken of dat hij bij het nemen van de bestreden beslissing niet met alle beschikbare informatie rekening zou hebben gehouden. De Raad benadrukt te dezen dat om aan de vereisten voor de toekenning van subsidiaire bescherming wegens oorlogsgeweld te voldoen, de situatie ter plaatse dient te voldoen aan de begrippen die daarvoor door de wetgever in artikel 48/4 §2, c) van de Vreemdelingenwet worden geformuleerd. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet zijn oordeel steunen op de feitelijke situatie, zoals deze zich voordoet in het land van oorsprong op het ogenblik van zijn beslissing. Verzoeker brengt geen informatie bij die deze waarop de verwerende partij zich heeft gesteund in een ander daglicht zouden kunnen stellen. Uit de loutere verwijzing naar het reisadvies van het Franse ministerie van Buitenlandse Zaken, dat overigens slechts betrekking heeft op Franse staatsburgers of westerlingen die naar Afghanistan willen reizen en niet op Afghaanse burgers, blijkt niet

dat Deh Sabz geteisterd wordt door willekeurig oorlogsgeweld. Derhalve toont verzoeker niet aan dat het geweld in dit district een "reëel risico op ernstige schade" voor Afghaanse burgers met zich meebrengt, nochtans vereist voor de toekenning van de subsidiaire bescherming onder artikel 48/4 §2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.2.5. Ten slotte, waar verzoeker anticipeert op een mogelijke uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus, dient andermaal te worden vastgesteld dat, zoals hij dat zelf eerder al stelde, de verwerende partij daar niet over spreekt in de bestreden beslissing en dat de Raad evenmin overgaat tot de uitsluiting. De argumentatie die hij dienaangaande uiteenzet is dan ook niet dienstig voor de beoordeling van het beroep.

2.2.6. Het tweede middel is niet gegrond.

2.3. Verzoeker brengt ter zitting een document bij. Het betreft evenwel een kleurenkopie die makkelijk te vervalsen is en waarvan de authenticiteit derhalve op geen enkele wijze kan worden vastgesteld, zodat om die reden alleen dit stuk niet dienstig kan worden bijgebracht. Bovendien betreft het een document in het Arabisch en werd geen voor eensluidend verklaarde vertaling bijgevoegd, zodat het op grond van artikel 8 PR RvV niet in aanmerking moet worden genomen bij de beoordeling van het beroep. Deze laatste opmerking geldt eveneens voor het geplastificeerde kaartje dat verzoeker neerlegt ter zitting.

2.4. Verzoeker voert geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch toont hij aan dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS